

Referat despre Simon Makkabaios

Pentru a fi bine inteles rolul Makkabeilor in epoca, trebuie spus ca daca la inceput mozaismul era tolerat de elenism (ptolemeic), dupa 198 i.e.n., cand in urma victoriei lui Antiochos al III-lea cel Mare impotriva armatelor egiptene (conduse de generalul Scopas) Palestina trecu in imperiul Seleucizilor, mozaismul incepu a fi persecutat chiar in Ierusalim. S-a ajuns la forme grave, cum a fost ocuparea militara a Ierusalimului de catre Antiochos al IV-lea Epiphanos (175-164 i.e.n.), care profana Templul lui Solomon inchinandu-l si utilizandu-l pentru sacrificii lui Zeus, interzicand circumciziunea, sabbatul, celelalte sarbatori religioase evreiesti.

Redusi de la existenta statala stralucita inainte vreme la cea religioasa, amenintati capital si in aceasta privinta, evreii regasira, intr-o izbucnire spontana, vechiul curaj si se ridicara la lupta. Actul lui Matathias a fost semnalul rascoalei. Soarta luptelor a fost schimbatoare pana cand Iuda, al treilea fecior al lui Matathias, devenit seful rascoalei la moartea, in 166 i.e.n., a tatalui sau, obtinu o victorie hotaratoare, in 163 i.e.n., impotriva sirienilor. In urma acestei victorii, regentul Lysias (Antiochos al IV-lea murise in 164 i.e.n.) se vazu nevoit sa acorde evreilor libertatea religioasa.

Iuda, nemulțumit de rezultat, continua lupta pentru dobandirea libertatii politice, fara de care cea religioasa era iluzorie, dar pieri intr-o lupta din 161 i.e.n. Steagul libertatii a fost preluat de fratele sau Ionathan, care invinse in 158 i.e.n., armatele siriene conduse de Bacchides si obtinu investirea ca mare preot. Ucis In 143 i.e.n., sarcinile sale fura preluate de ultimul supravietuitor dintre fratii Asmoneeni, dealtfel si cel mai intelept dintre ei, Simon. inzestrat cu evidente calitati de militar si de om politic, Simon Makkabaios nu se mai multumi cu succese parțiale, smulse sau redade Seleucizilor in functie de conjunctura, ci cuceri independenta absoluta a Palestinei, bazat pe intretinerea unei forte proprii de aparare suficiente.

Independenta Palestinei a fost dealtfel recunoscuta de seful casei Seleucide, Demetrios Nikator, in 142 i.e.n. intelegand ca numai o monarhie ereditara fundamentata pe autoritatea religioasa putea stapani taberele divergente din sanul poporului si, deci, mentine independenta statului, el transforma functia de mare preot si, totodata de sef al statului, intr-un apanaj al familiei sale. intemeie, in acest fel, dinastia Asmoneenilor si avu vreme sa o consolideze. Astfel, in 135 i.e.n., Ptolemeu Avuv, ginerele lui Simon, nu reusi, dupa ce-si ucise socrul, sa detroneze pe Asmoneeni, fiul lui Simon, Ioan Hircan I (135-104 i.e.n.), indepartandu-l cu usurinta. Ioan Hircan I recuceri, chiar, independenta Palestinei (cedata formal Seleucizilor de Ptolemeu Avuv) in 129 i.e.n.

Dinastia intemeiata de Simon Makkabaios se dovedi puternica si dupa moartea lui Ioan Hircan I, in ciuda certurilor dintre cei doi fii ai acestuia, Aristobul (104-103 i.e.n.) si Alexandru Ioan (103-76 i.e.n.). Acesta isi adauga, la titlul de mare preot, pe cel de rege si implini opera inceputa de Simon Makkabaios, recucerind vechi teritorii iudeo-israeliene (ultimele cucerite au fost Samaria si Idumeea), intinderea statului sau fiind comparabila cu cea a statului lui David si Solomon. Insa, in ciuda politicii unificatoare a Asmoneenilor, evreii erau divizati, chiar din punct de vedere religios, consecinta a exilului.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Partida conservatoare a saduceenilor (aristocrația religioasă) era manifest în slujba Asmoneenilor, a căror autoritate absolută nascuse proteste. Clasele de mijloc, comercianți, meșteșugari alte categorii profesionale și sociale, formând partida fariseilor, propovăduind "purificarea" spirituală, ce avea ca principală idee necesitatea pentru evrei să părăsească scena politică și să se dedice exclusiv credinței în Iahve, se afla într-o permanentă opoziție la autoritate. Pentru poziția lor, fariseii invocau tradiția scrisă (Torah sau Legea mozaică), dar apelau și la o tradiție orală, la interpretări ale Legii, așa-numitele interpretări ale doctorilor (scribi). Oarecum scosi din context, dar importanți în echilibrul intern iudeu, erau esenienii, care, pentru o eficiență devotivă religioasă, propovăduiau viața în natură, contemplativă, eliminarea militantismului politic.

După moartea lui Alexandru Ioan, începe declinul dinastiei Asmoneenilor și a statului iudeu, ceartă dintre fiii săi, Aristobul al II-lea și Ioan Hircan al II-lea permițând intervenția Romei. Regatul lui Ioan Hircan al II-lea devine stat clientelar al Romei, în 63 î.e.n. Tot el fu acela care condamnă dinastia Asmoneenilor, permițând unui evreu din Idumeea, Antipater, să-și consolideze poziția în ierarhia religioasă și, mai târziu, în 37 î.e.n., să-și impună pe fiul său pe tronul iudeu. De fapt, statul independent, construit de Simon Makkabaios și frații săi, își încetase existența odată cu prăbușirea Ierusalimului în fața ostilor lui Pompeius, în 63 î.e.n., devenind una din camarile Romei.